EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 25.6.2020
COM(2020) 263 final

RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN

Årsrapport om säkerheten vid olje- och gasverksamhet till havs i Europeiska unionen under 2018

Innehållsförteckning

1. INLEDNING 2
2. RÄTTSLIG GRUND 3
3. METODER OCH INFORMATION FRÅN MEDLEMSSTATERNA 3
4. OLJE- OCH GASSEKTORN TILL HAVS I EUROPEISKA UNIONEN 4
4.1 Anläggningar och produktion 4
4.2 Inspektioner till havs, utredningar, verkställighetsåtgärder och regelverk 8
5. UPPGIFTER OM TILLBUD OCH SÄKERHETSPRESTANDA FÖR VERKSAMHET TILL HAVS ... 9
6. SLUTSATSER 12

1. INLEDNING

Den här rapporten från Europeiska kommissionen behandlar säkerheten vid olje- och gasverksamhet till havs i Europeiska unionen under 2018. Tidigare rapporter omfattade åren 2016 och 2017.

Den rättsliga grunden för denna rapport är Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/30/EU av den 12 juni 2013 om säkerhet för olje- och gasverksamhet till havs och om ändring av direktiv 2004/35/EG[1] (nedan kallat *direktivet om säkerhet till havs*). Syftet med denna rättsakt är att uppnå en hög säkerhetsnivå vid olje- och gasverksamhet till havs, för arbetstagare, miljön, offshoreplattformar och offshoreutrustning, samt ekonomisk verksamhet som fiske och turism. Bestämmelserna i direktivet kommer, när de genomförs av medlemsstaterna, att bidra till att i) förebygga allvarliga olyckor, ii) minska antalet tillbud, och iii) säkerställa en ändamålsenlig uppföljning av olyckor och tillbud för att begränsa deras konsekvenser.

Liksom för föregående rapporter är syftet med denna årsrapport att i) tillhandahålla uppgifter om antal och typ av anläggningar i EU, och ii) att ge information om tillbud och göra en bedömning av säkerhetsprestanda för olje- och gasverksamhet till havs. För varje ytterligare rapport blir analysen av trender mer meningsfull. Årsrapporterna kommer också att utgöra en dokumentation över säkerhetsprestanda för medlemsstaternas olje- och gasverksamhet till havs.

Denna rapport grundas på årsrapporter och uppgifter som medlemsstaterna har anmält enligt direktivet om säkerhet till havs. Kommissionen har mottagit uppgifter från Bulgarien, Cypern, Danmark, Frankrike, Förenade kungariket, Grekland, Irland, Italien, Kroatien, Nederländerna, Polen, Rumänien, Spanien och Tyskland. Förenade kungariket var fortfarande en EU-medlemsstat 2018. De flesta av anläggningarna är belägna i Nordsjön och Atlanten (380 anläggningar), medan 166 anläggningar finns i Medelhavet, 8 i Svarta havet och 2 i Östersjön.

Under 2018 inspekterade medlemsstaternas behöriga myndigheter 318 havsbaserade anläggningar i sina respektive jurisdiktioner. Till följd av vissa tillbud har tre medlemsstater (Förenade kungariket, Danmark och Nederländerna) genomfört utredningar under rapporteringsperioden. Förenade kungariket genomförde 41 utredningar om säkerhets- och miljöfrågor och 5 utredningar om allvarliga olyckor. Danmark genomförde 3 utredningar om säkerhets- och miljöfrågor (ingen utredning om allvarliga olyckor), och Nederländerna en utredning om en allvarlig olycka (ingen utredning om säkerhets- och miljöfrågor).

De uppgifter som medlemsstaterna har lämnat, särskilt beträffande antalet olyckor och deras svårighetsgrad i förhållande till antalet anläggningar, tyder på en tydligt lägre säkerhetsnivå i den europeiska offshoresektorn jämfört med de två föregående åren. Detta måste följas upp av medlemsstaternas behöriga myndigheter.

[1] EUT L 178, 28.6.2013, s. 66.

2. RÄTTSLIG GRUND

I enlighet med artikel 25 i direktivet om säkerhet till havs ska kommissionen offentliggöra en årlig rapport om säkerhets- och miljökonsekvenser av olje- och gasverksamhet till havs, baserat på de uppgifter som medlemsstaterna har rapporterat in. Medlemsstaterna ska senast den 1 juni varje år inlämna en årlig rapport till kommissionen med de uppgifter som anges i bilaga IX (punkt 3) till direktivet om säkerhet till havs.

De årliga rapporter som medlemsstaterna ska lämna in enligt artikel 25 ska åtminstone innehålla följande uppgifter:

a) Anläggningarnas antal, ålder och lokalisering.
b) Antal och typ av inspektioner och utredningar som har genomförts, utöver eventuella verkställighetsåtgärder eller fällande domar.
c) Uppgifter om tillbud i enlighet med det gemensamma rapporteringssystem som föreskrivs i artikel 23.
d) Alla större ändringar av regelverket för verksamhet till havs.
e) Resultaten för olje- och gasverksamheten till havs.

Medlemsstaterna måste offentliggöra de begärda uppgifterna senast den 1 juni året efter rapporteringsperioden (t.ex. den 1 juni 2019 för år 2018).

De ska vid rapporteringen använda ett gemensamt format som anges i kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 1112/2014 av den 13 oktober 2014[2]. I genomförandeförordningen fastställs ett gemensamt format för informationsutbyte mellan operatörerna och ägarna till anläggningar för utvinning av olja eller gas till havs, avseende indikatorer på allvarliga faror. Där fastställs också ett gemensamt format för medlemsstaternas offentliggörande av information om indikatorer på allvarliga faror. Ett vägledningsdokument från kommissionen[3] av den 25 november 2015 innehåller ytterligare specifik information om genomförandeförordningen och förklarar hur rapporteringsformatet ska användas.

3. METODER OCH INFORMATION FRÅN MEDLEMSSTATERNA

Enligt bilaga IX (punkt 3) till direktivet om säkerhet till havs är medlemsstaterna skyldiga att lämna tydligt definierad information om tillbud inom sin olje- och gassektor till havs, med användning av de format som anges i genomförandeförordning (EU) nr 1112/2014. Uppgifterna måste innehålla information om de olje- och gasanläggningar till havs som finns i EU, exempelvis antal, typ, lokalisering och ålder. Medlemsstaternas rapporter ska också innehålla uppgifter om i) antalet inspektioner till havs, utredningar och verkställighetsåtgärder, ii) antalet tillbud per kategori, och iii) antalet personskador.

[2] EUT L 302, 22.10.2014, s. 2.
[3] https://euoag.jrc.ec.europa.eu/files/attachments/2015_11_25_implementing_regulation_guidance_document_final.pdf

Utöver uppgifter om enskilda medlemsstater har kommissionen bedömt offshore-regionernas säkerhetsprestanda. I det sammanhanget betraktar kommissionen i) Tyskland, Danmark, Frankrike, Förenade kungariket, Irland och Nederländerna som ”Nordsjö- och Atlantgruppen”, ii) Spanien, Grekland, Kroatien, Cypern, Italien och Malta som ”Medelhavsgruppen”, iii) Bulgarien och Rumänien som ”Svartahavsgruppen”, och iv) Lettland och Polen som ”Östersjögruppen”.

Inför sin årsrapport för 2018 har kommissionen använt uppgifter från Bulgarien, Cypern, Danmark, Frankrike, Förenade kungariket, Grekland, Irland, Italien, Kroatien, Nederländerna, Polen, Rumänien, Spanien och Tyskland. Övriga medlemsstater var inte verksamma inom olje- och gassektorn till havs eller lämnade inte in uppgifter som var relevanta för rapporten.

Med undantag för Förenade kungariket lämnade alla medlemsstater med olje- och gasverksamhet till havs fullständiga uppgifter om alla sina anläggningar. Förenade kungariket begränsade däremot delar av sin rapport till anläggningar som omfattades av en översyn av deras dokumentation av riskbedömningar (se även artikel 42.2 i direktivet om säkerhet till havs). Informationen från Förenade kungariket om utredningar, verkställighetsåtgärder, uppgifter om tillbud samt säkerhetsprestanda för verksamheten till havs omfattar därför ett antal anläggningar som kontinuerligt expanderade under den första halvan av 2018. De anläggningar som omfattades var till att börja med, dvs. i januari 2018, uppskattningsvis 139 stycken, men på slutet, dvs. från och med den 19 juli 2018, cirka 191 stycken. Detta datum utgjorde övergångsperiodens slut för alla anläggningar.

4. OLJE- OCH GASSEKTORN TILL HAVS I EUROPEISKA UNIONEN

4.1 Anläggningar och produktion

Den överväldigande majoriteten av anläggningarna till havs[4] i EU:s vatten är belägna i Nordsjön (se tabell 1), framför allt i Förenade kungarikets och Nederländernas exklusiva ekonomiska zoner (omkring 34 % respektive 28 % av anläggningarna till havs i EU:s vatten). I Medelhavet är Italien den mest aktiva medlemsstaten (25 % av alla anläggningar i EU:s vatten), följt av Kroatien. I Svartahavsområdet har Rumänien en etablerad olje- och gasindustri till havs, medan Bulgarien bedriver kontinuerlig prospektering efter kolväten till havs men endast har en mycket begränsad produktion med en enda anläggning. Enligt rapporterna från medlemsstaterna vid Östersjön är det endast Polen som har anläggningar till havs i denna region. Sammanlagt rapporterades 556 produktionsanläggningar och icke producerande anläggningar i EU:s vatten under 2018, vilket innebär en ökning med två anläggningar jämfört med 2017 trots att flera anläggningar tagits ur drift[5].

[4] Mobila offshoreborrplattformar ingår inte i analysen i avsnitt 4.1.
[5] Närmare uppgifter återfinns i avsnitt 4.1.

Tabell 1: Fasta anläggningar den 1 januari 2018: ”Typ av anläggning” per region och medlemsstat

Region/Land		Typ av anläggning(*)				
		FMI	FNP	FPI	NUI	Totalt
Östersjön		1	0	0	1	2
	Polen	1	0	0	1	2
Svarta havet		7	0	0	1	8
	Bulgarien	0	0	0	1	1
	Rumänien	7	0	0	0	7
Medelhavet		16	0	3	147	166
	Kroatien	2	0	0	18	20
	Grekland	1	0	0	1	2
	Italien	12	0	3	126	141
	Spanien	1	0	0	2	3
Nordsjön och Atlanten		143	0	23	214	380
	Danmark	10	0	0	20	30
	Tyskland	2	0	0	0	2
	Irland	1	0	0	1	2
	Nederländerna	48	0	0	107	155
	Förenade kungariket	82	0	23	86	191
Totalt		167	0	26	363	556

(*) FMI – Fast bemannad anläggning, FNP – Fast icke producerande anläggning, FPI – Flytande produktionsanläggning, NUI – (Normalt) obemannad anläggning.

För 2018 rapporterades att 13 anläggningar i EU:s vatten höll på att avvecklas, 12 i Förenade kungariket och 1 i Italien. Samma år rapporterades att 1 ny fast anläggning höll på att tas i drift i Nederländerna. Ändringar i vissa medlemsstaters rapporteringsmetoder har också bidragit till att antalet rapporterade anläggningar har förändrats jämfört med det föregående året[6].

Mer än hälften av anläggningarna till havs i EU:s vatten togs i drift mellan 1980 och 2000. Sedan 2010 har utvecklingen av nya produktionsanläggningar minskat märkbart i Nordsjön, Atlanten och Medelhavet (tabell 2).

Tabell 2: Antal anläggningar i EU:s vatten, per årtionde då anläggningen togs i drift och per region

Byggnadsår	**Region**				
	Östersjön	**Svarta havet**	**Medelhavet**	**Nordsjön och Atlanten**	**Totalt EU**
1950–1959	0	0	0	4	**4**
1960-1969	0	0	7	21	**28**
1970-1979	0	0	14	41	**55**
1980-1989	0	2	53	82	**137**
1990-1999	1	3	42	119	**165**
2000-2009	1	3	40	70	**114**
2010-2019	0	0	10	43	**53**
2020-2029	0	0	0	0	**0**
Totalt EU	**2**	**8**	**166**	**380**	**556**

[6] Trots att 13 anläggningar avvecklades och endast en ny anläggning togs i drift ökade det totala antalet anläggningar med två. Om alla uppgifter hade rapporterats korrekt skulle antalet anläggningar ha minskat med 12.

Största delen (cirka 94 %) av EU:s olje- och gasproduktion sker i Nordsjön och Atlanten (tabell 3). Förenade kungariket är landet med den i särklass största produktionen, följt av Nederländerna och Danmark. Italien och Kroatien är aktiva producenter i Medelhavet, medan endast Rumänien för närvarande har en mer betydande olje- och gasproduktion i Svarta havet.

Tabell 3: Olje- och gasproduktion till havs i EU, i kiloton oljeekvivalenter (ktoe)

REGION	**Land**	**ktoe**	**% av totalt i EU**
Östersjön		**210,98**	**0,19 %**
	Polen	210,98	0,19 %
Svarta havet		**1138,87**	**1,01 %**
	Bulgarien	4,71	0,00 %
	Rumänien	1134,16	1,01 %
Medelhavet		**4139,61**	**3,69 %**
	Kroatien	528,20	0,47 %
	Grekland	211,01	0,19 %
	Italien	3311,00	2,95 %
	Spanien	89,40	0,08 %
Nordsjön och Atlanten		**106727,60**	**95,11 %**
	Danmark	9589,00	8,55 %
	Tyskland	915,00	0,82 %
	Irland	311,17	0,28 %
	Nederländerna	11681,00	10,41 %
	Förenade kungariket	84231,43	75,06 %
Totalt		**112217,06**	**100,00 %**

Med en minskning på mindre än en procent jämfört med det föregående året var den totala produktionen av olja och gas till havs stabil.

4.2 Inspektioner till havs, utredningar, verkställighetsåtgärder och regelverk

Medlemsstaternas behöriga myndigheter har regelbundet inspekterat anläggningarna till havs i sina respektive jurisdiktioner. I tabell 4 anges antalet inspektioner till havs som utfördes under rapporteringsåret. Antalet inspektioner ökar vanligtvis med antalet anläggningar i en medlemsstat.

Liksom under 2017 minskade antalet inspektioner igen, från 630 år 2017 till 593 år 2018. Närmare bestämt minskade Italien antalet inspektioner från 289 till 236, Nederländerna från 60 till 32, medan Förenade kungariket ökade antalet inspektioner från 232 till 273. Rumänien genomförde också för första gången inspektioner. Samtidigt som antalet inspektioner minskade användes mer resurser för inspektioner om man räknar i antal persondagar (2817 persondagar 2018 jämfört med 2083 persondagar 2017).

*Tabell 4: Antal inspektioner till havs per region och medlemsstat 2018**

REGION	**Land**	**Inspektioner**	**Antal persondagar för anläggningen (restid ej inräknad)**	**Antal inspekterade anläggningar**
Östersjön		**3**	**6**	**2**
	Polen	3	6	2
Svarta havet		**4**	**24**	**2**
	Rumänien	4	24	2
Medelhavet		**251**	**262**	**95**
	Kroatien	10	10	4
	Cypern	2	6	2
	Grekland	1	10	1
	Italien	236	234	86
	Spanien	2	2	2
Nordsjön och Atlanten		**335**	**2525,5**	**219**
	Danmark	19	66	19
	Frankrike	2	4	1
	Tyskland	6	6	2
	Irland	3	30	3

	Nederländerna	32	23	28
	Förenade kungariket	273	2396,5	166
TOTALT		**593**	**2817,5**	**318**

(*) Tabellen inkluderar information från medlemsstater med minst en anläggning till havs i sin jurisdiktion under 2018.

Genom artikel 18 i direktivet om säkerhet till havs ges medlemsstaternas behöriga myndigheter rättigheter och befogenheter avseende verksamheten vid anläggningar inom respektive jurisdiktion. Dessa rättigheter och befogenheter inbegriper rätten att förbjuda verksamheter och rätten att kräva åtgärder för att uppfylla de allmänna principerna för riskhantering och för att trygga säker drift.

I enlighet med detta genomförde tre medlemsstater utredningar under rapporteringsperioden: Förenade kungariket, Danmark och Nederländerna. Förenade kungariket genomförde 41 utredningar om säkerhets- och miljöfrågor[7] och 5 utredningar om allvarliga olyckor. Danmark genomförde 3 utredningar om säkerhets- och miljöfrågor, och Nederländerna genomförde 1 utredning om en allvarlig olycka. Främst på grund av ökningen i Förenade kungariket var det totala antalet utredningar 2018 betydligt högre (50) än under 2017 (20) och 2016 (23).

Trots ökningen av antalet utredningar var det totala antalet verkställighetsåtgärder 2018 lägre än under 2017. Medlemsstaterna vidtog 47 verkställighetsåtgärder 2017 (Förenade kungariket 45), men för 2018 rapporterade endast Förenade kungariket dessa åtgärder (34 stycken, vilket var lägre än 2017).

5. UPPGIFTER OM TILLBUD OCH SÄKERHETSPRESTANDA FÖR VERKSAMHET TILL HAVS

Medlemsstaterna rapporterade följande tillbud för 2018, sammanlagt 124 stycken, i enlighet med bilaga IX till direktivet om säkerhet till havs.

- I Förenade kungariket inträffade 95 rapporteringspliktiga händelser, inbegripet 5 allvarliga olyckor.
- I Nederländerna inträffade 14 rapporteringspliktiga händelser[8], inbegripet en allvarlig olycka. Orsakerna till den allvarliga olyckan har inte rapporterats eftersom ärendet fortfarande var under utredning vid rapporteringstillfället.
- I Danmark inträffade 9 rapporteringspliktiga händelser men ingen allvarlig olycka.

[7] Säkerhets- och miljöfrågor rapporteras av arbetsstyrkan om de upptäcker problem på arbetsplatsen som de tror kan innebära brott mot arbetsmiljölagstiftningen och kan orsaka skada.

[8] En enda rapporteringspliktig händelse kan leda till flera tillbud; ett oavsiktligt gasutsläpp kan t.ex. medföra evakuering av personal.

- Frankrike och Irland noterade en rapporteringspliktig händelse vardera, men ingen allvarlig olycka.

Antalet allvarliga olyckor innefattar tillbud med betydande risk att orsaka dödsfall eller allvarliga personskador även om de inte ledde till detta.

De flesta av de missöden (80 %) som inträffade vid de rapporteringspliktiga händelserna tillhörde kategorin oavsiktliga utsläpp. 13,7 % gällde förlust av brunnskontroll (utblåsning/aktivering av flödesdelare), 1,6 % gällde avgörande säkerhets- och miljökomponenter (SECE) som inte fungerade, och 1,6 % gällde förlust av strukturell integritet (förlust av positionering). Två tillbud krävde evakuering av personal.

Tabell 5: Tillbud per kategori (bilaga IX till direktivet om säkerhet till havs, EU-nivå)

Bilaga IX-kategorier		**Antal händelser**	**Andel (av kategorin totalt)**	**Andel (av händelser totalt)**
a)	**Oavsiktliga utsläpp – totalt**	**99**	**100,0 %**	**79,8 %**
	Utsläpp av olja/gas som antänts – bränder	1	1,06 %	0,8 %
	Utsläpp av olja/gas som antänts – explosioner	0	0,0 %	0,0 %
	Utsläpp av gas som inte antänts	56	56,5 %	45,2 %
	Utsläpp av olja som inte antänts	31	31,3 %	25,0 %
	Utsläpp av farliga ämnen	11	11,1 %	8,9 %
b)	**Förlorad brunnskontroll – totalt**	**17**	**100,0 %**	**13,7 %**
	Utblåsningar	0	0,0 %	0,0 %
	Utblåsning/aktivering av flödesdelare	8	47,1 %	6,4 %
	Icke-fungerande brunnsbarriärer	9	52,9 %	7,3 %
c)	**Avgörande säkerhets- och miljökomponenter som inte fungerat**	**2**	**100,0 %**	**1,6 %**
d)	**Förlust av strukturell integritet – totalt**	**2**	**100,0 %**	**1,6 %**
	Förlust av strukturell integritet	0	0,0 %	0,0 %
	Förlorad stabilitet/flytkraft	0	0,0 %	0,0 %

	Förlust av positionering	2	100,0 %	1,6 %
e)	**Fartygskollisioner**	**0**	**0,0 %**	**0,0 %**
f)	**Helikopterolyckor**	**0**	**0,0 %**	**0,0 %**
g)	**Olyckor med dödlig utgång(*)**	**0**	**0,0 %**	**0,0 %**
h)	**Allvarliga personskador (fem eller fler personer i samma olycka)**	**0**	**0,0 %**	**0,0 %**
i)	**Evakuering av personal**	**2**	**100,0 %**	**1,6 %**
j)	**Miljöolyckor(**)**	**2**	**100,0 %**	**1,6 %**
Totalt[9]		**124**	**100,0 %**	**100,0 %**

(*) *Endast i samband med en allvarlig olycka*.
(**) *Enligt rapporter från medlemsstaterna uppfyllde de allvarliga olyckorna inte kraven för att klassificeras som miljöolyckor*.

Det totala antalet tillbud i EU ökade från 42 stycken år 2016 till 59 år 2017 och sedan till 124 år 2018, och detta berodde främst på ett ökat antal oavsiktliga utsläpp. Antalet tillbud med förlust av brunnskontroll ökade till 17 efter det att antalet sjunkit från 11 år 2016 till 8 år 2017. Antalet fall av avgörande säkerhets- och miljökomponenter som inte fungerat var 2, jämfört med 3 för år 2016 och 1 för 2017. 2018 rapporterades 2 fall av förlust av strukturell integritet, vilket kan jämföras med inga fall under 2017 och 2 fall under 2016. Dessutom gjordes 2 evakueringar 2018, medan ingen evakuering av personal rapporterades för 2017 och 1 för 2016.

Inga fartygskollisioner rapporterades för 2018, jämfört med 3 för 2017 och inga för 2016. Det rapporterades 9 fall av icke-fungerande brunnsbarriärer, vilket kan jämföras med 2 under 2017 och inga under 2016. Under 2018 klassificerades totalt 6 tillbud som allvarliga olyckor[10], eftersom de kunde ha orsakat dödsfall eller allvarliga personskador. Under 2017 inträffade 4 allvarliga olyckor, och 2 allvarliga olyckor rapporterades för 2016.

[9] Ett enda tillbud kan redovisas mer än en gång. Exempelvis räknas evakuering av personal i samband med förlust av brunnskontroll som totalt två poäng.

[10] EUT L 178, 28.6.2013, s. 73: Artikel 2.1: allvarlig olycka: med avseende på en anläggning eller ansluten infrastruktur:
a) ett tillbud som orsakar en explosion, brand, förlust av kontroll över en brunn eller utsläpp av olja, gas eller farliga ämnen som orsakar eller sannolikt kan orsaka dödsfall eller allvarliga personskador,
b) ett tillbud som leder till allvarliga skador på anläggningen eller ansluten infrastruktur och som orsakar, eller sannolikt kan orsaka, dödsfall eller allvarliga personskador,
c) alla andra tillbud som leder till att minst fem personer som befinner sig på anläggningen till havs där farokällan finns, eller som utövar olje- och gasverksamhet till havs vid eller i anslutning till anläggningen eller ansluten infrastruktur, avlider eller skadas allvarligt, eller
d) ett allvarligt miljötillbud som följer av de tillbud som avses i leden a, b och c.
För att avgöra om ett tillbud utgör en allvarlig olycka enligt leden a, b eller d ska en anläggning som normalt är obemannad behandlas som om den vore bemannad.

Mot bakgrund av det ökade antalet olyckor bedriver kommissionen ett nära samarbete med berörda behöriga myndigheter för att fastställa orsakerna till utvecklingen och diskutera en eventuell uppföljning som möjliggör högre säkerhetsprestanda så snart som möjligt. Samarbetet sker bilateralt och inom ramen för Europeiska unionens grupp av myndigheter för olje- och gasverksamhet till havs (EUOAG).

6. SLUTSATSER

Med 556 anläggningar i EU (2018, Förenade kungariket inkluderat) var antalet anläggningar ganska stabilt. Det minskade från 586 år 2016 till 554 år 2017. Den totala olje- och gasproduktionen minskade något, från 113 051 kiloton oljeekvivalenter till 112 217 kiloton oljeekvivalenter 2018.

Kommissionen bedömer säkerheten vid EU:s olje- och gasverksamhet till havs baserat på de uppgifter som medlemsstaterna lämnar i enlighet med bestämmelserna i genomförandeförordningen om rapportering. Precisionen i kommissionens bedömning beror därför på den information som medlemsstaterna lämnar.

Antalet inspektioner och utredningar som genomfördes var något mindre (–6 %) än under det föregående året. Medlemsstaterna vidtog också färre verkställighetsåtgärder än under 2017.

Antalet tillbud ökade kraftigt, från 59 år 2017 till 124 år 2018. Infasningen av Förenade kungarikets alla anläggningar till havs i rapporteringssystemet kan bara förklara en mindre del av ökningen av antalet olyckor[11]. Antalet tillbud i Förenade kungariket ökade från 30 till 99 och i Nederländerna från 13 till 52. Däremot minskade antalet i Danmark från 14 till 9. Antalet allvarliga olyckor ökade från 4 till 6 mellan 2017 och 2018.

Liksom för 2016 och 2017 rapporterades inga dödsfall för 2018, däremot 10 personskador och 17 allvarliga personskador. Enligt de behöriga myndigheternas rapporter har antalet olyckor i Förenade kungariket och Nederländerna ökat betydligt, vilket kräver både en djupgående analys av orsakerna och uppföljningsåtgärder från de behöriga myndigheternas sida. Kommissionen kommer att samarbeta med medlemsstaterna och eftersträva samarbete med Förenade kungariket för att återställa säkerhetsprestanda till de senaste årens nivå.

[11] Effekterna av infasningen kan förklara en ökning med uppskattningsvis 10 tillbud, om säkerhetsprestanda per anläggning förblivit oförändrade.